

Z dnešního evangelia:

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“ Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyčkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: ‘Naším otcem je Abrahám!’, neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hosen do ohně. Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí obilí na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným. (Mt 3, 1-12)

Ježíšovo vystoupení není vytržené z kontextu událostí. Jan Křtitel vystoupil před Ježíšem jako průkopník cesty a je si vědom svého přípravného poslání. Atmosféra v Izraeli je nabita očekáváním. Tomu odpovídá i místo působení Jana – okolí Mrtvého moře, což byla poušť – symbolické místo přípravy a putování Izraele k zaslíbené zemi. (Komentář: www.vira.cz)

Adventní **Koncert sboru Kotáta** ze ZŠ Sady Pionýrů se koná v kostele sv. Václava v Lovosicích 12.12 od 17.00 h.

V neděli 15.12. se ve Vchynicích ve 14.30 hod. světi dva opravené **křížky** a od 17.00 hod. v našem kostele chrámový sbor zazpívá Rybovu **vánoční mši**.

Adventní **duchovní obnova** se bude konat 14.12. 2013 od 14.00 hod. v DDKT v Litoměřicích. Povede ji P. Adrián Zemek O.Praem.

Modlitba siouxských Indiánů

Velký Duchu, jehož hlas slyším ve větru a jehož dech dává život celému světu, vyslyš mne. Předstupuji před tvou tvář jako jedno z mnoha tvých dětí. Podívej se, jsem malý a slabý, potřebuji tvou sílu a moudrost.

Dej, ať putuji v kráse, ať moje oči vidí purpurově rudý západ slunce. Ať si mé ruce váží věci, které jsi stvořil, a mé uši ať slyší tvůj hlas.

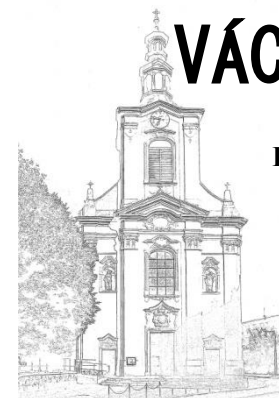
Učiň mne moudrým, abych mohl poznávat věci, kterým jsi naučil můj lid, učení skryté v každém lístku a každé skále. Toužím po síle ne proto, abych měl převahu nad svým bratrem, ale abych dokázal zvítězit nad svým největším nepřítelem – nad sebou samým.

Učiň mne vždy ochotným, abych s čistýma rukama a upřímnýma očima přicházel k tobě, aby můj dech, až život zmizí jako zapadající slunce, mohl dospět k tobě a nemusel se stydět.

Myšlenky pro život

- Neuctívej tady Krista v hedvábném rouchu, zatím co venku na ulici, kde hyne chladem a nahotou, se o něj nestaráš. Bůh nepotřebuje zlaté kalichy, ale zlaté lidi. (Jan Zlatoústý)
- Čím se nám svět jeví nádhernější a slavnější, tím nádherněji může pro věřícího člověka zářit světlo Boha. (Pierre Teilhard de Chardin)
- Prozřetelnost nás už zbavila církevního státu. Kdy udeří Boží hodina, která přivede církev k tomu, aby se opět sešla s paní Chudobou? (Helder Camara)

VÁCLAV

 č. 48 (2013)

8. 12. 2013

Druhá Neděle adventní.

Týdeník

Římskokatolická farnost
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2, 410 02
Lovosice

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

Lovosice	Út, St, Čt - 7.30 hod. Pá - 16.30 hod. Ne - 9.00 hod.
Sulejovice	Ne - 10.30 hod.
Milešov	Pá - 9.00 hod. (zámecká kaple)
Velemín	So - 10.00 hod.

Změny:

Lovosice - 9.12.2013 v 16.30 hod. Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrnny prvotního hříchu
Lukavec – 10.12.2013 zrušena

Aktivity v týdnu:

- Modlitební skupina – Út 15.30 hod. na faře

Odpověď k žalmu - neděle 8. 12. 2013

*„V jeho dnech rozkvete spravedlnost
a hojnost pokoje navěky.“*

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

68. A co dědičný hřích? Co máme my společného s hříchem Adama a Evy?

Hřích je ve vlastním smyslu osobní zodpovědnost za to, co člověk zavinil. Slovem „dědičný hřích“ se proto nemíní hřích osobní, nýbrž neblahý stav lidstva, do kterého se jedinec rodí ještě předtím, než může sám ze svobodného rozhodnutí hřešit.

U dědičného hřichu, jak prohlašuje Benedikt XVI., je zapotřebí pochopit, „že v sobě všichni neseme kapičku jedu toho smýšlení, které nám přibližují obrazy s knihy Genesis... Člověk nedůvěřuje Bohu. Sveden hadovými slovy začíná propadat podezření, že ... by Bůh mohl být naším konkurentem, který chce omezovat naši svobodu a že se staneme v plném smyslu lidmi teprve ve chvíli, kdy Boha sesadíme ... Člověk nechce přijímat svou existenci a plnost života od Boha ... Tak místo pravdy popřává sluchu lži, a vrhá tím vlastní život do prázdnoty, do smrti“ (Benedikt XVI., 8.12.2005).

Některé památky v týdnu

14. prosince – památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve

Pocházel ze španělské chudé rodiny. Narodil se v roce 1542 v malé vesnici Fontiveros v Kastilii. V 21 letech vstoupil ke karmelitánům v Medině del Campo. Po seznámení se s Terezií z Avily a za souhlasu představených, se s ní podílel na šíření reformovaného Karmelu. Musel snášet mnoho příkoří, ale v utrpení dosáhl hlubokého spojení s Bohem i vrcholu mystického života. Zastával větší počet funkcí, ale dle svého přání skončil oprostěn od nich i od slávy související s uznáním. Zemřel v Ubedě po velkém utrpení. O jeho moudrosti svědčí duchovní spisy, které zanechal.

Další památky:

9. prosince – Po, Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hřichu

11. prosince – St, nezávazná pam. sv. Damasa I., papeže

12. prosince – Čt, nezávazná pam. Panny Marie Guadalupské

13. prosince – Pá, pam. sv. Lucie, panny a mučednice

15. prosince – 3. Neděle adventní (Gaudete)

INTENCE (ÚMYSLY) mší sv.:

Ne - 8.12.2013 – v 9.00 hod. za † paní Marii Pavlovičovou, která zemřela 4.8.2013,

Út – 10.12.2013 – za † rodiče z obou stran,

Ne - 15.12.2013 – v 9.00 hod.

1) za † tatínka a †† z rodin Zelenkova, Dolánský a Kramerova,

2) za † tatínka Leopolda k 10. výročí úmrtí,
v Sulejovicích 10.30 hod. za farníky

Musím to zaklepat na dřevo

(P. Prokop Siostrzonek)

Léta se neviděly, a tak není divu, že při vzájemném setkání otázky jen sršely! „Co zdraví? A co děti? Co manžel? A co v práci?“... A odpovědi? „všechno je v pořádku, jsme zdraví, práce mě baví – nemohu si celkem na nic stěžovat...“ – „to musíš zaklepat na dřevo,“ říká ta druhá a honem hledá něco, na čem by mohla uplatnit svou metodu. „Zaklepej to na dřevo, abys to nezakřikla!“

Víte, proč se klepe na dřevo? Kdysi ve starověkém Řecku, když prý bohové na Olympu slyšeli, že se smrtelníkovi daří dobře, hned mu přikouzlili nějaké trápení, protože štěstí prý náleží jen bohům na Olympu. A proto když někdo z lidí řekl nahlas, že se mu daří dobře, honem všichni začali dělat hluk, např. klepáním na dřevo, aby se pozornost náhodou poslouchajícího boha rozptýlila a aby neměl motiv k zákroku. Myšlenky totiž antičtí bohové číst neuměli – bylo jen třeba dávat pozor na to, co se řeklo nahlas.

Je správné, když si křesťan řekne: „Nic mi nechybí, daří se mi dobře?“ V první kapitole Lukášova evangelia Maria konstatuje, že má radost, že ji nic nechybí. Maria velebí Boha a jásá, že ji povýšil, že na ni shlédl, že ji učinil veliké věci. Neříká: „Já jsem nepatrná, ze mě stejně nic nebude!“ Neodmítá své poslání s konstatováním: „Kdepak, Pane Bože, pro mě něco takového není, najdi si někoho lepšího!“ Nám by to připadalo jako vrchol pokory – ve světle Božím je ale takový postoj pýchou. Něco jako: „Já tomu, Pane Bože, rozumím lépe než ty!“

Jeden opat si postěžoval: „Začínám pochybovat o inteligenci svých bratří. Už několikrát se mi stalo, že jim ukazují velký kousek bílého plátna s malou červenou

tečkou, ptám se jich, co vidí, a všichni mi odpovídají: „Červenou tečku, a nikdy kousek plátna, i když je ho nesrovnatelně víc.“

Každému z nás učinil Bůh veliké věci – i v uplynulém roce. Denně můžeme přepočítávat veliké Boží dary ve svém životě: dar života... dar milosti... dar víry... dar blízkých lidí... dar rozumu a rozmanitých schopností... kolik těch darů už jsem přijal a kolik jich ještě bude?! Pro Marii znamenalo přepočítávání těch velikých darů výzvu k přijetí úkolu. My naopak někdy přehlušujeme to přepočítávání darů „klepáním na dřevo“, odvádíme pozornost vnitřního hlasu svého svědomí, abychom si nemuseli také přiznat s Marií: „Veliké věci mi prokázal ten, který je mocný...!“

Reflexe k encyklice **Lumen Fidei** na pokračování píše
Aleš Opatrný.

4. pokračování *4c. Víra, kterou dostáváme od Boha jako nadpřirozený dar, jeví se jako světlo na cestu, světlo, jež orientuje naši cestu v čase. Na jedné straně vystupuje z minulosti, je světlem zakládající paměti Ježíšova života, kterým se zjevila jeho naprosto spolehlivá láska schopná přemoci smrt. Poněvadž Kristus vstal z mrtvých a táhne nás za smrt, je víra současně světlem, které přichází z budoucnosti a otevírá před námi velké horizonty, vede nás za naše izolované „já“ vstříc šířce společenství. Chápeme tedy, že víra nepřebývá v temnotě, je světlem v našich temnotách. Dante v Božské komedii, poté co svoji víru vyzná před svatým Petrem, popisuje ji jako „jiskru žhavou, která se v plamen sálající vznítí a hvězdou ve mně jiskřit neustává“. Právě o tomto světle víry bych chtěl mluvit, aby rostlo, osvětlovalo přítomnost a stalo se nakonec hvězdou ukazující horizonty naší cesty v době, kdy má člověk toto světlo obzvláště zapotřebí.*

Víra není jakousi nehybnou jistotou. Encyklika jí ukazuje jako mocnou dynamickou sílu a život z víry jako putování v čase, kde je důležitá minulost a očekávaná budoucnost. Proto je víra tak „praktická“. Její místo je v centru našich životů, ne na periferii nezájmu nebo jen na „svátečním stole“.

+ Kde vnímám víru já osobně jako světlo v temnotách?
+ Snesl bych, kdyby se má víra rozhořela a začala silněji proměňovat můj život?